

Barocco sempre giovane

Gustáv Beláček – bas

Vilém Veverka – hoboje

Milan Kňazko, Vilma Cibulková, Vilém Udatný – recitace

Eva Lustigová – režie

Arnošt Lustig (1926-2011)

Epická báseň „Kantáta – tanec šílených“

Johann Sebastian Bach 1685-1750)

Kantáta „Ich habe genug“ BWV 82

I. Aria: Ich habe genug, II. Recitative: Ich habe genug, III. Aria: Schlummert ein, ihr matten Augen, IV. Recitative: Mein Gott wenn kömmt das sch'one: Nun!, V. Aria: Ich freue mich auf meinen Tod

Kantátu **Ich habe genug** (Mám již všeho dost) pro sólový bas, hoboje a smyčce zkomponoval **Johann Sebastian Bach** roku 1727 na čtvrtou neděli po Třech králich, kdy se slavil svátek Hromnic. Text je parafrází na chvalozpěv o zbožném starci Simeonovi z jeruzalémského chrámu. Tématem je touha po smrti jako po vysvobození z bídného světa plného bolesti a zoufalství. V závěrečné árii se zpívá „Těším se na svou smrt“ s nadějí na lepší, posmrtný život.

Epická báseň „**Kantáta**“ pochází z literární pozůstalosti významného českého spisovatele **Arnošta Lustiga**. Chlapec z pražské židovské rodiny přežil koncentrační tábory v Terezíně, Osvětimi a Buchenwaldu. V dubnu 1945 se mu podařilo utéci z transportu do Dachau a tím si zachránit život. Po invazi vojsk Varšavské smlouvy v srpnu roku 1968 s rodinou emigroval do Jugoslávie, kde působil v záhřebském filmovém studiu, poté žil v Izraeli. V roce 1970 se usadil v USA, kde od roku 1973 přednášel film, literaturu a scenáristiku na Americké univerzitě ve Washingtonu.

Arnošt Lustig je autorem mnoha knih na hrůzné téma holocaust. **Kantáta – tanec šílených** je obžalobou nejhorší genocidy v historii lidstva. Navzdory tomu Lustigovy prózy nekončí beznadějí: „Říkají nám naši mudrcové, že sice není možno neplakat, že ale věčný pláč by nás samotné zničil, až bychom byli jako ti, nad nimiž pláčeme... Budoucnost je jinde, neboť vzpomínka je jenom polovina bytí“ (Arnošt Lustig).

V roce 2016 oslavil Český rozhlas nedožití 90. narozeniny Arnošta Lustiga premiérou epické básně „Kantáta“ v realizaci Miroslava Buriánka. O existenci tohoto básnického textu – u Lustiga ojedinelého - se spisovatelova dcera Eva, která pečuje o literární odkaz svého otce, dozvěděla poté, co jí ho poslal její bratr. **Eva Lustigová** s ním a rodiči žila v Československu do srpna 1968. V emigraci přes dvacet let pracovala ve Švýcarsku v oboru mezinárodního zdravotnictví a managementu. Je také autorkou filmu „Tvoje slza, můj děšť: přítomnost Arnošta Lustiga“ (2012). Stejnomená kniha jí vyšla v nakladatelství Mladá fronta.